

Ako sa všetko začalo

Jedného dňa som zistila, že mám v brušku dieťaťko. „Fí-ha!“ prekvapila som sa a hneď som si povedala: „Skvelé, budem sa s ním rozprávať.“

Lenže to nie je vôbec ľahké. Dieťaťko bolo spočiatku také malilinké, že ani nemalo ústičká a jazyk, a bez jazyka sa predsa rozprávať nedá.

„No nič,“ vravím si, „zatiaľ teda rozprávanie zostáva na mne. Dieťaťko bude počúvať a aspoň sa všetky slová rýchlejšie naučí.“

Odvtedy som mu rozprávala o všetkom, čo sa mi cez deň preháňalo hlavou a čo by ho mohlo zaujímať. Dokonca ani ja som pritom nemusela používať jazyk a hlas, pretože dieťaťko nemalo uši vystrčené z môjho bruška von. Malo ich pekne schované. Nepočúvalo teda zvonka, ale znútra. Stačilo, aby som si niečo pomyslela, a myšlienka určená dieťaťku už aj putovala ŠPECIÁLNYMI KANÁLIKMI z mojej hlavy dolu do detskej hlavičky.

Fungovalo to takto. Pri raňajkách hovorím: „Dnes si dáme rožok s maslom a so syrom a k tomu kávičku s mliekom...“

Vravela som *dáme si*, pretože sme s dieťaťom spoločne aj jedli. Čo som zjedla ja, prišlo do žalúdka a odtiaľ znova špeciálnymi kanálikmi šupky-hupky k dieťaťu.

Špeciálne kanáliky sú senzačným vynálezom – prostredníctvom nich môžu deti vidieť maminými očami a tiež počuť maminými ušami, čo sa vonku, na svete, deje.

Po raňajkách som si odlomila kúsok čokolády, lebo odkedy som mala v brušku dieťaťo, stala sa zo mňa veľká maškrtnica. A opäť vysvetľujem:

„To je čokoláda. Mňamka, však?! Ďakuješ? Počkaj, až prídeš na svet, potom ti ešte len zachutí. Všetky deti ju majú rady. Budeš žasnúť, čo je pre kúsok čokolády schopná podniknúť naša susedka malá Katka...“

Zarazila som sa. Katka mi svojím menom napovedala, prečo sa asi moje dieťaťo neozýva. Čo ak sa urazilo? Jasné. Hnevá sa. Tak dlho je už *skoro na svete*, a bez mena?!

Dobre, dobre, meno! To sa ľahko povie – lenže aké, keď ešte neviem, či budem mať chlapčeka, alebo dievčatko. A vtedy sa začala patália s menom.

Patália s menom

Dúfala som, že problém vyrieši kalendár, a tak som si bez otáľania jeden kúpila. V kalendári sú totiž všetky mená zoradené deň po dni, jedno za druhým. Jednoduchá vec, myslela som si. Ale kdeže. Ani jedno meno sa mi nepozdávalo, hoci ich v kalendári bolo viac než dost.

Mená mi poskakovali pred očami. Ich nositelia sa smiali, niektorí bežali za loptou, iní si rozbíjali kolena alebo iba ospanlivo posedávali v kúte. Videla som malé pehavé dievčatká, chlapcov ušatcov na bicykli aj so školskou aktovkou na chrbte, ale k môjmu dieťaťu sa ani jedno jediné meno nehodilo.

Čo teraz? Čo urobím? Dva dni som chodila smutná, zamyslená, čertila som sa sama na seba... a nič. Meno si zo mňa zjavne robilo dobrý deň.

Nakoniec som sa nahnevala celkom naozajstne, vynadala som menu, ktoré mi nie a nie prísť na um, a aby si nemyslelo, že sú so mnou žarty, skríkla som: „Ja sa na teba môžem aj vykašať. Nechceš prísť, dobre. My si s dieťaťom poradíme aj bez teba. A basta!“

Potešila som sa, ako som hnusnému menu ukázala, a hneď mi bolo skákavejšie. Potľapkala som sa po brušku, keďže sme s dieťaťom boli spojenci, a cez kanáliky bežala dobrá správa: „Nič sa neboj. My sa nedáme!“

Tak, to by sme mali, uľahčene som si vydýchla.

Lenže čo ďalej? Ako vyriešiť problém s menom bez mena? A vtedy sa odniekiaľ konečne po-ma-lič-ky vysúkal nápad: – Ako asi teraz dieťaťko vyzerá? – spýtal sa niekto alebo niečo-ktoviečo v mojej hlave. Je milé a samozrejme veľmi malé, začala som premýšľať. Ako mravček? Kdeže. Ferdo Mravec nech si zostane pekne vo svojej rozprávke. Ako hrášok? Žiadny Janko Hraško, čo keby s ním v mojom brušku bývala aj nejaká húsenica, brrrr. Nie, nie, moje dieťaťko je... ako malá **myš**. Áno, to je ono! Malá milá myška, ktorú treba chrániť pred podozrivými kocúrmami.

Hneď bolo po starostiach, či budem mať chlapca, alebo dievčaťko. Zatiaľ je to moja **Myška** a hotovo!

Čo sa stalo v autobuse

Spočiatku sme s dieťaťom chodili aj do práce. Nastúpili sme do autobusu a viezli sa do mesta. Lenže každé ráno bola v autobuse poriadna tlačienica. Dieťaťko sa v brušku schúlilo do kľbka skutočne ako malá myš, ale ani trochu to nepomohlo. Autobus nadsakoval na kameňoch, na križovatke prudko brzdl a zase sa odušu rozbíhal. Ľudia sa sácali, hromžili, mračili sa na seba a hádam i vrčali, šťuchali sa lakťami a útočili kolenami, a hlavne nám nikdy nechceli prepustiť miesto na sedenie.

Najhoršie to bolo v zákrutách. Šofér hnal autobus ako pretekárske auto a autobus sa s vĺzganím a funením hrozivo nakláňal z jednej strany na druhú. Držala som sa tyče zubami nechtami, keď tu zrazu...

„Mamííí, pomóóóc, vypadnem!“

Od prekvapenia som vyvalila oči na chlapca, ktorý sa zmietať zavesený na tyči vedľa mňa. Dieťaťko už vie rozprávať? Dobré počujem? Už mu narástol jazyk?

Bolo to tak.

„Mami, podme si radšej sadnúť. Nevidíš, že v tých zákrutách lietam ako pingpongová loptička?“ stále sa ozýval vylakaný hlások.

Rýchlo som požiadala paniu, čo sedela najbližšie: „Prosím vás, nemohli by ste ma pustiť? Zle sa cítim.“

„To by mohol povedať každý,“ odvrkla. „Taká mladá a nevydrží chvíľu stáť?!“

Keď to moja Myška počula, rozkričala sa: „Čo to vravíte? Čo ste slepá? Nevidíte, že som ešte maličká a ani sa tu v tom nešťastnom bruchu nemám čoho chytiť?“

Pani pochopiteľne neodpovedala a naozaj sa tvárila ako slepá. Myška sa celkom rozzúrila.